

עלון תורני היוצא לאור ע"י עמותת דרך ה' בראשות מו"ר הרב שלמה בן אדמון שליט"א

תפארת

כאה רחוק ככה קרוב

"בצאת ישראל
ממצרים בית יעקב
מעם לעז"

7

**בעוד מספר ימים
אני נפרד מכם**
סיפור לשבת

6

**פרח יפהפה
לאישתי**

4

נגלות הזוהר
מו"ר הרב שלמה
בן אדמון שליט"א

3

שואלין ודורשין
המרא דאתרא
הרב אברהם יוסף
שליט"א

העלון מוקדש להצלחת כל חיילי ישראל וכוחות הביטחון
ולהחזרת החטופים במהרה השתא בעגלא ובזמן קריב
ונאמר אמן.

העלון מוקדש לרפואת
צוקי צדוק בן שושנה הי"ו

העלון מוקדש לעילוי נשמות הרב יחיאל תם בן יהודית זצ"ל,
שמואל בן חנה ז"ל, ניסים בן חתון ז"ל שמואל בן אסתר ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה.

תפארת

בשבח והודיה לה' יתברך
הננו מגישים לפניכם את העלון התורני "תפארת"
מבית ערוץ תפארת בראשות מו"ר הרב שלמה בן אדמון שליט"א.
בטוח לי קורא יקר שעולה בליבך מספר שאלות
א. מה מטרת ערוץ תפארת?
ב. מה המיוחדות של ערוץ תפארת?

דבר העורך

טרם אענה לך קורא יקר אספר לך סיפור.
מסופר על רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל שניהל גמ"ח הלוואות כספים, שקופתו נתרמה כולה על ידי איש עסקים עשיר ונדיב לב מארצות הברית. כשהגיע הגביר לביקור בישראל הוא פנה לבני ביתו של הרב לבקר במעונו, נכנס הגביר אל הקודש פנימה ושאלו הרב: יש לך ילדים? הם לומדים תורה? יש לך חתנים? הם לומדים תורה? בוודאי השיב הגביר ב"ה כולם תלמידי חכמים, ואז שאלו הרב תגיד האם גם אתה קובע עיתים לתורה? "אומר לרב את האמת" השיב העשיר בגילוי לב אני שקוע בעסקים בעבודתי אין לי רגע אחד פנוי ללימוד תורה. נעץ הרב את עיניו בגביר ואמר לו בקול נוקב "דע לך שאתה עתיד לצאת מהעולם הזה ערום ויחף! אתה שומע מה אני אומר לך! הגביר היה בהלם תפס את רגליו ונמלט, בני הבית לא ידעו את נפשם מרוב מבוכה. ניגש אחד מבני הבית לרב ושאלו מה פשר התגובה החריפה כלפי הגביר שבא לבקש ברכה. הוא בא לקבל מילה טובה וקיבל שטיפה נוראה. הרב לוינשטיין שהיה איש אמת השיב בכנות ובגילוי לב: ידעתי שאני חייב לאיש הזה הכרת הטוב עצומה, וחשבתי לעצמי כיצד אשיב לו כגמולו וכי אם אכבד אותו בעגות ובפירות אבטא את הכרת הטוב? הגעתי למסקנה שהדבר הכי טוב שאני יכול לתת לו הם החיים עצמם, אם אגרום לו לעזוב את העולם עם כמה סיומי מסכתות ושיעורי תורה, אין הכרת טובה גדולה מזו. לכן קיבלתי החלטה להבהיר לו שאם לא יעסוק בתורה, הוא יעזוב את העולם הזה ערום ויחף. לאחר מספר ימים חזר העשיר לארה"ב ופנה לראש הישיבה בה למד בנעוריו וסיפר כל אשר קרהו. "אולי ראש הישיבה מוכן בקביעות ללמוד איתי חברותא?" ראש הישיבה נענה בחיוב ועם הזמן רכש העשיר ידיעות בתורה והבין טוב מאוד את כוונת רבי יחזקאל שהייתה אך ורק לטובתו.

ה' יתברך אמר לאדם בזעת אפך תאכל לחם, כל אדם ואדם עובד קשה לפרנסת בני ביתו, עייף ויגע הוא, אבל בתוך תוכו האדם יודע ומדבר לליבו. שמע! חייב אני ללמוד תורה, חייב אני ללמוד בשביל הנפש שלי, אבל מה אעשה קשה לי אין לי זמן ללכת לבית הכנסת לשמוע שיעור. אז באנו לומר לך יהודי יקר ואהוב ברוך הבא לערוץ תפארת בית המדרש העולמי. בכל זמן פנוי שיש לך תקבע לעצמך את הזמן. מהבוקר ועד הערב תוכל לשמוע ולצפות בכל נושא שתחפוץ. הדף היומי, הרמב"ם היומי, הזוהר היומי, אקטואליה בהלכה, נ"ך. מוסר, פרשת שבוע, מדרשים.

המיוחדות של ערוץ תפארת

קרא לך פעם ששמעת שיעור ורצית מאוד לשאול שאלה ולא יכלת!! ערוץ תפארת נותן לך במה בכל מקום שאתה נמצא, בעבודה, בבית. אתה יכול לשאול בשיעור בשידור חי. ממש מכניסים את השיעור אצלך בבית, איזה יופי....

אז הבנת אחי היקר מה זה ערוץ תפארת?!

כמה רחוק ככה קרוב

מטרת ערוץ תפארת

הדף היומי

עם מו"ר
הרב שלמה בן אדמון שליט"א

בכל יום בשעה 09:15
בבית הכנסת אור ציון

התחייה 14 חולון
שידור חי בערוץ תפארת

שאל את הרב

עם המרא דאתרא
הרב אברהם יוסף שליט"א

בכל יום חמישי בשעה 18:00
בבית הכנסת אור ציון

התחייה 14 חולון
שידור חי בערוץ תפארת

מו"ל: ערוץ תפארת

עורך: הרב אליה ארץ קדושה

גרפיקה והדפסה: דפוס פרי

הפקה ושידורים: עידן יצחקיאן,

גבריאלי וברוך מורדוכייב, משה משגיב.

© כל הזכויות שמורות

לקבלת העלון במייל ולהערות ניתן

לפנות לכתובת המייל:

elya69985@gmail.com

שואלין ודורשין בהלכות הפסח

מאת המרא דאתרא הגאון הרב אברהם יוסף שליט"א

שאלה: האם מותר להשתמש בפסח בשמן צמחי שיש עליו הכשר אבל לא הכשר מיוחד לפסח?

תשובה: כל מוצרי החמץ הם צמחיים, ומי יכול להיות בטוח שהשמן הצמחי אין בו חשש חמץ? לכן יש להקפיד שכל המוצרים יהיו כשרים לפסח.

שאלה: האם מותר להשתמש באקמול בפסח?

תשובה: אדם שיודע לפני הפסח שיצטרך תרופה כל שהיא, מן הראוי לבקש מהרוקח שתהיה כשרה לפסח. ובדיעבד כשלא ניתן להשיג כשר לפסח, אפשר להקל בכל תרופה שאין בה טעם ונלקחת בבליעה. אולם תרופות שיש בהם טעם חובה לדאוג לכשרות ראויה לפסח.

שאלה: האם בושם ודיאודורנט צריכים כשרות לפסח?

תשובה: כל תכשירי האיפור אינם צריכים הכשר לפסח, ובכלל זה בושם, קרם, אבקה או אודם.

שאלה: האם מותר להשתמש בפסח בדבק שמדביק כתרים לשיניים או שיש בזה חשש חמץ?

תשובה: מותר לכתחילה לשים דבק לכתרים שבשיניים. והוא הדין לבעלי שיניים תותבות, שמניחים דבק שיעמוד בפיו ואין בהם חשש. הכלל הוא כל דבר שהוא פגום לאכילה ואינו חפץ באכילתו אין בו איסור.

שאלה: מי שיש לו צליאק איך יכול לצאת ידי חובת אכילת מצה בליל הסדר?

תשובה: גם חולי צליאק חייבים במצוות אכילת מצה, וכיום ב"ה מצויות מצות דלות גלוטן עבורם, ואין צורך שיחמירו על עצמם לאכול שלושה כזיתים, אלא די בכזית אחד בתחילת הסעודה, שעליו מברך המוציא ועל אכילת מצה.

שאלה: במנגינה המוכרת של "אחד מי יודע" אומרים את המילה "אלוקינו" כמה פעמים האם יש בזה בעיה של שם ה' לבטלה?

תשובה: בכל שיר צריך להקפיד שלא לחזור על שם שמים, ובשיר אחד מי יודע שחוזרים כמה פעמים על המילה "אלוקינו" גם כן יש להקפיד לומר דווקא אלוקינו שלא יגיע לאיסור הזכרת שם שמים לבטלה שגם לגבי כינוי אנו נוקטים שיש בזה איסור הזכרת השם לבטלה.

תפארת שלמה

מאת מו"ר הרב שלמה בן אדמון שליט"א

הצפוני שצפון בליבו של האדם

בגמרא (סוכה נב:) אמרו כי שבעה שמות יש לו ליצר הרע: רע, ערל, טמא, שונא, מכשול, אבן, צפוני ע"ש והנה כל שם רומז על תכונות ודרכי היצר כאשר השם האחרון "צפוני" אמרו חז"ל שהוא נקרא כך על שם שצפון ועומד בלבו של אדם, ללמדנו ולהודיענו כי היצר מצפין ומסתיר את כוונותיו מן האדם, מושכו אחר מעשים רעים ודרכים מקולקלים, וגורם לו לחשוב שמעשיו רצויים ושכוונותיו לשם שמים. דוגמא לזה מצינו אצל חנה ופנינה שהיו נשותיו של אלקנה, שפנינה צרתה של חנה, היתה מצערת את חנה בהיותה עקרה, ונענשה על זה כאשר חנה ילדה, שעל כל בן שנולד לחנה מתו לפנינה שני בנים וכמ"ש (שמואל א ב, ד): "עד עקרה ילדה שבעה ורבת בנים ואומללה". וכשראתה פנינה שנותרו לה רק עוד שני בנים אחרונים הלכה לחנה ונשתטחה לרגליה ובקשה רחמים וחיו. והנה בגמרא בבא בתרא (טז.) מבואר שפנינה "לשם שמים נתכוונה" כדי שתצטער חנה על כך שהיא עקרה ותתפלל לזכות בבנים. וכמ"ש "וכעסתה צרתה גם כעס בעבור הרעימה" שהייתה מכעיסה אותה וחוזרת ומכעיסה כדי שתתרעם על עקרותה ותתפלל ותוושע. ולכאורה מעשיה הועילו שאכן חנה התפללה וזכתה לבנים ואם כן יש לתמוה למה נענשה כך. אולם הראב"ד (הובאו דבריו בשיטה מקובצת שם) כתב "ושמא לא מפני אהבתה אלא כדי שלא יצטער עליה בעלה!" ועיין עוד בבן יהוידע שפירש שפנינה בעומק לבה לא נתכוונה לשם שמים.

הרי שלפעמים האדם עושה אדם מעשים ואומר שהם לשם שמים ופעמים שגם חושב שהם לשם שמים אך בעומק לבו נמצא היצר צפון ומטעה את האדם ולכן נקרא היצר הרע בשם "צפוני".

ולכן בפסח נצטוונו לחפש אחר החמץ בחורים ובסדקים, ובא לרמוז לאדם להתבונן במעשיו ובמה שמסתתר בעומק לבו, כי החמץ רומז ליצר הרע שצפון בכל מיני חורים וצריך לחפש אותו לאור הנר שכן את היצר הצפון בעומק הלב צריך את התורה שנמשלה לאור כמ"ש כי נר מצוה ותורה אור שתאיר לנו בחורים ובסדקים ובכל המקומות שמתחבא שם היצר להחטיאנו, וכמו שכתב המסילת ישירים שצריך האדם להיות מתבונן בשכלו תמיד, בכל זמן, ובזמן קבוע לו בהתבודדו מהו הדרך האמיתי לפי חק התורה שהאדם צריך לילך בו ואחר כך יבוא להתבונן על מעשיו אם הם על הדרך הזה אם לא. כי ע"י זה ודאי שיהיה לו נקל להיטהר מכל רע ולישר כל דרכיו.

-----סם לאי ולמה-----

אחרית הימים מתי יהיה קץ הגאולה

יהושע: והיכן הוא יושב? ענה לו אליהו: בפתחה של רומי... הלך רבי יהושע בן לוי אליו ושאל את המשיח: למתי יבוא מר? ענה המשיח: "היום". חזר רבי יהושע אל אליהו והתאונן שהמשיח שיקר לו, שאמר כי יבוא היום ולא בא. הסביר אליהו, כי כוונתו הייתה "היום" - אם בקולו תשמעו. כלומר אם זכו "אחישנה" הקב"ה יחיש את הגאולה, ומתי יהיה הזמן? "היום" והתנאי הוא: "אם בקולו תשמעו" ברגע שיהיה לעם ישראל את הזכויות המספיקות לכך יבוא המשיח.

אם עם ישראל ח"ו לא יהיה זכאי שהקב"ה יחיש את הגאולה, ישנו קץ זמן שקבע הקב"ה שבו תהיה הגאולה. וקץ זה נסתר מבני אדם, וכן אמרו חז"ל במדרש (תנחומא בחוקותי סימן ה) ר' יהושע אומר בין עושים תשובה, ובין שאינם עושים תשובה, כיוון שהגיע הקץ מיד נגאלים, שנאמר "אני ה' בעתה אחישנה".

יש לדעת, כי ההבדל בין גאולת אחישנה לגאולת בעתה אינו רק במועד הגאולה אלא אף בצורת ביאת הגואל כדברי ר' יהושע בן לוי "זכו עם ענני שמיא, לא זכו עני ורוכב על חמור" וכפי שביאר האור החיים הקדוש (בלק כד) אם תהיה הגאולה באמצעות זכות ישראל [אחישנה] יהיה הדבר מופלא במעלה ויתגלה הגואל מן השמים במופת ואות. מה שאין כן כשתהיה הגאולה מצד הקץ [בעתה] ואין ישראל ראויים לה תהיה באופן אחר. ועליה נאמר שהגואל יבוא עני ורוכב על חמור כדרך הקמים בעולם דרך הטבע - [ללא אותות ומופתים]. {מתוך הספר מסילות אל האמונה}

נאמר בנביא (ישעיה ס) "אני ה' בעיתה אחישנה". פסוק זה נאמר על הגאולה העתידה. וחז"ל הקשו בגמרא (סנהדרין צח) שלכאורה יש כאן סתירה: הרי בתחילה נאמר שהגאולה תהיה "בעיתה" משמע שיש לגאולה מועד קבוע, ואינה באה לפני זמנה, ואחר כך נאמר "אחישנה" ומשמע שהקב"ה ימהר ויחיש את הגאולה אף לפני זמנה, והרי שני הביטויים סותרים זה את זה?!

חז"ל מיישבים את הסתירה כך: "זכו - אחישנה לא זכו - בעיתה" כלומר, הכל תלוי במעשיהם של בני ישראל, אם זכו ישראל ויש להם זכויות המצדיקות את גאולתם, אזי "אחישנה" - הקב"ה יחיש את הגאולה מיד. אבל אם לא זכו "בעיתה" - הגאולה תהיה בזמן שקבע הקב"ה שתהיה באחרית הימים.

ועוד הקשו חז"ל (שם), בפסוק אחד נאמר על המשיח (דניאל ז): "וארו עם ענני שמיא כבר אנש יתה" [והנה עם ענני השמים מישוהו כבן אדם בא] והוא מלך המשיח שאותו ראה דניאל בחזונו, כלומר: שמלך המשיח יבוא במהירות עם ענני השמים. ובפסוק אחר נאמר (זכריה ט) "עני ורוכב על חמור!" כלומר המשיח יבוא כעני הבא על חמורו בעצלות, והרי שני הפסוקים סותרים זה את זה!

מיישבים חז"ל את הסתירה כך: זכו אזי יבוא מלך המשיח עם ענני השמים במהירות, לא זכו - יבוא מלך המשיח כעני ורוכב על חמור - באיטיות ועצלות. נמצאנו למדים שיש שני קיצים לגאולה האחד אם זכו ישראל והוא קץ נגלה (אחישנה) והשני אם לא זכו ישראל והוא קץ נסתר (בעיתה).

הגמרא מביאה את המעשה הבא (סנהדרין צח) רבי יהושע בן לוי מצא את אליהו הנביא בפתח מערת רבי שמעון בר יוחאי, ושאלו מתי יבוא משיח. ענה אליהו: לך ותשאל אותו. שאל רבי

נגלות הזוהר

מתוך הזוהר היומי
עם מו"ר הרב שלמה בן אדמון שליט"א.

דניאל בגוג האריות

אמר רבי שמעון שנינו במה זכו חנניה מישאל ועזריה לינצל מכבשן האש, ובמה זכה דניאל לינצל מגוב האריות, אלא לפי שלא נטמאו במאכלים אסורים. אמר רבי יהודה כתוב (דניאל א, ח): "וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפת בג המלך", ולמדנו בסוד המשנה שמאכלו של נבוכדנצר הרשע היה בשר בחלב, וכן גבינה עם בשר, ועוד מאכלים, וזה היה עולה על שולחנו בכל יום. וזה פתב"ג המלך, ב"ג ראשי תבות בשר גבינה.

ודניאל שנשמר מלאכול בשר בגבינה כשהשליכו אותו לגוב האריות לא נשתנה צלמו [כי האוכל בשר בחלב נראה בעיני החיות בצורת גדי וכמו שאמרו חז"ל (שבת קנא): אין חיה רעה שולטת באדם עד שנדמה לו כבהמה] שעי' שנשמר דניאל מבשר וגבינה לאוכלם יחד לא נשתנה צלמו הקדוש ועל כן האריות פחדו ממנו ולא הזיקוהו.

בא תראה מה שנאמר בדניאל חנניה מישאל ועזריה (שם א, טו): "ומקצת ימים עשרה נראה מראיהם טוב מכל הילדים האוכלים את פת בג המלך" מה שכתוב נראה מראיהם טוב לפי שצלם האלוהים לא סר ולא נסתלק מהם, בזכות מה זכו לזה בזכות שלא נטמאו במאכלות האסורות, אשרי חלקם של ישראל שנאמר עליהם "אנשי קודש תהיון לי" ולא תאכלו מאכלות אסורות. (זוהר פ' משפטים קכה:) ומכאן ילמד כל אדם כמה ראוי לזהר באיסורי מאכלות כדי שלא ישתנה צלמו הקדוש לצלם אחר, וישא קל וחומר מדניאל חנניה מישאל ועזריה שהיו נשמרים בזה בהיותם אצל נבוכדנצר הרשע בבבל, כל שכן מי שבארצו ובביתו שצריך להישמר ממאכלות אסורות. ועי' זה ניצל מכל מיני פורעניות.

אקטואליה בהלכה

מאת הרב יקיר זכריה שליט"א

"אננס" העץ או אדמה?

אולם כיון שהדבר שנוי במחלוקת ויש אומרים שברכתם "בורא פרי העץ" כתב מרן הרב עובדיה זצ"ל (חזו"ע ברכות עמ' רעז) שאם הביאו לפניו אחד מהפירות האלו שיש ספק מה ברכתו ופרי שברכתו "העץ" ודאי (תפוז ואננס, תפוח ובננה, אגס ותות שדה וכדו'), יברך "בורא פרי העץ" על הפרי הודאי ויכוון בפרוש שלא לפטור את הפרי שיש ספק בברכתו (או שיברך תחילה "האדמה" על הפרי המסופק ואח"כ העץ על הודאי, הלכה ברורה חלק י' עמ' רנד גבי סוכר עיי"ש וקל וחומר כאן שדעת מרן שאין דין קדימה לעץ לפני אדמה ודו"ק), אולם אם ברך על הפרי הודאי "העץ" ולא נתכוון בפרוש שלא לפטור את הספק לא יוכל לברך אח"כ "האדמה" מחשש שמא יצא י"ח וסב"ל, אלא ירהר הברכה בליבו או שיברך "האדמה" על דבר אחר שברכתו "האדמה" ודאי (ודין זה שייך בכל מאכל שיש ספק בברכתו שאם ברך על מאכל אחר ברכה שספק יצא י"ח במאכל המסופק שלא יכול לברך אלא יעשה כמו שנתבאר).

כשבאים לברר לגבי פרי מסוים האם נחשב כפרי העץ או פרי האדמה, ישנו גדר ברור בחז"ל (ברכות מ). שכל עץ שיש לו גזע ולאחר קטיפת הפירות חוזר ומצמיח פירות בשנה הבאה (תפוז, תפוח וכדו') ברכתו "בורא פרי העץ", אך אם אחר הקטיפה צריך לנטוע או לזרוע מחדש כדי שיצאו פירות הרי שאינו נחשב כעץ וברכתו "בורא פרי האדמה" (עגבניה, בצל וכדו'). ישנם כמה פירות שיש ספק איך להגדיר אותם, כפרי עץ או אדמה, והם בננה, תות שדה, אננס ושומשום, כל הפירות האלו אמנם מוציאים פירות אחרי הקטיפה לאחר זמן אך ללא נטיעה מחדש, אך שונים משאר פירות העץ, שיציאת הפירות אינם מאותו גזע (שלפירות אלו יש שורש שבולט מעל הקרקע ונשאר קיים שנים רבות, אך כל שנה מוציא השורש גזע חדש שממנו יוצאים פירות), ובתשובות הגאונים כתבו בשם התוספתא שבאופן שהגזע מתכלה ברכתו "בורא פרי האדמה" להלכה מברכים על פירות אלו "בורא פרי האדמה" (ע"פ שו"ע סימן רג ס' א-ב)

אשיחה באמרתך

מאת הרב אלון חמינוב שליט"א

חג הפסח חג האמונה

חג הפסח מסוגל להשפיע בעוצמה רבה שפע של "אמונה".

הגאון הגרי' לוינשטיין זצ"ל היה אומר: "בפסח יש ללעוס אמונה", כלומר לשנן ולטחון את נסי מצרים המפורסמים עד כדי שיחוש אותם על עצמו כאלו והוא יצא ממצרים.

בצאת ישראל ממצרים לאחר גלות קשה בגוף ובנפש, הרי שלא היו כלל בעלי בחירה, וכנאמר "ולא שמעו אל משה מקצת רוח ומעבודה קשה", לכן, לשם איוון בחירתם היה נצרך לניסים מפורסמים שכל רואיהם יכירו וידעו כי אין עוד מלבדו ואפס זולתו. והכל בדקדוק גדול לא פחות ולא יותר אלא כפי הנצרך בלבד, ומי כמוהו היודע עד כמה ניצרך הנס ומחשב הוא לכל הדורות, דהיינו ידע הקדוש ברוך הוא שניסי מצרים יספיקו לא רק לאותו דור, אלא גם למשך כל הדורות, ומהם ישאבו כל הדורות כח לאמונה ובכמות ואיכות נסי מצרים ראתה חכמתו יתברך שיש בכוחם כדי להשריש אמונה בלבבות ישראל למושך הדורות כולם וכאומרו עד עצם היום הזה בתפלה ובמעשה המצוות "זכר ליציאת מצרים".

וכאמור, ניסי מצרים המפורסמים, מטרתם להורות על כל אירועי החיים וטבעי ומקרי העולם, כי בעצם ניסים נסתרים המה, וגם הם נעשים בהשגחה פרטית, ואין עוד מלבדו.

וכדי להמחיש את הדברים נביא סיפור ההמחיש את הפסוק "כי מי אלוה מבלעדי ה' ומי צור זולתי אלוהינו", ודרשו חז"ל "אין ציור כאלוקינו", ויש להבין וכי מציגים כאן תחרות ציירים ושמים את הקדוש ברוך הוא במקום הראשון לומר שאין צייר כמוהו? הדבר מתבאר על פי סיפור על שני ציירים שערכו ביניהם תחרות מי ייטיב לצייר. למנצח מבין השניים הובטח פרס גדול, שנתן על פי החלטת חבר שופטים מומחים שיבדקו את הציורים.

ביום המיועד הציגו שני הציירים את ציוריהם באולם, והשופטים באו להתבונן בהם מי הוא הראוי לפרס. התיצבו השופטים לפני התמונה האחת, והתפעלו מאד ממנה. היה מצויר בה אדם אוהז בידו אשכול ענבים, והציור היה כה חי עד שציפורים שחגו באולם נסו מדי פעם לנקר בענבים, בחושבם שהם פרות אמיתיים.

משם פנו השופטים לעבר הציור השני, ומרחוק ראו שהוא מכוסה בוילון. אמרו השופטים לצייר שיסיט את הוילון כדי שיוכלו להתבונן בתמונה, אך הצייר סרב באמרו שאין מה לראות שם, אחרי הציור המוצלח של הצייר הראשון. אחרי שעמדו על רצונם לראות את תמונתו בכל זאת, אמר הצייר לשופטים שאם הם רוצים יסיטו הם את הוילון.

כאשר נגשו אל התמונה על מנת להסיר את הוילון, נוכחו לדעת שאין זה וילון אלא ציור של וילון. מיד החליטו פה אחד שהציור השני הוא הזוכה בפרס. זאת משום שהראשון הצליח להטעות ציפורים, והשני הצליח להטעות בני אדם. מכאן למדנו מהו ציור מוצלח ככל שהוא מצליח יותר להטעות את עין הרואה וליצר אשליה שאין זה ציור אלא מציאות אמיתית, כן נחשב הציור למוצלח יותר.

לאור מסקנה זו, נמשך ונראה מהי גדלות ציורי הקב"ה. ציירים מצליחים להטעות רק את חוש הראיה, אבל לא את חוש המשוש. למראית עין הציור יכול להראות מציאות, אך כאשר ממששים אותו בידיים רואים מיד שזהו ציור בלבד. אבל ציוריו של הקב"ה מצליחים הרבה יותר מציוריו של הצייר הגדול ביותר, מקרב ציירי בני אדם. כי הקב"ה מצליח להטעות בציוריו אפילו את חוש המשוש ואף את שאר הניצחון!

הכיצד? נתאר לעצמנו חיילים החוזרים מן המערכה עטורי נחושים. אחרי קרבות עקובים מדם נגד האויב. עמם שבים גם כלי המלחמה, טנקים מאבקים תותחים שקניהם מפחים מאש הפגזים. ממעל חגים גם מטוסים משוכללים, המוטסים על ידי טייסים מלומדי מלחמה. גם הם וכן כל שאר המשתתפים במלחמה, חשים שותפות בניצחון הגדול. והעם רואים את הקולות, את ההמון המריע ואת הפרשים הצבאיים מכל קצווי תבל משבחים ומפארים את הצבא המהולל אשר העניק לעם את הניצחון. באותו שעה שההמון חוגג וצוהל, היושב בשמים שוחק ואומר: "הנה הוצאתי לאויר העולם ציור מוצלח נוסף". הציור הוא כל מונת המלחמה על כל מרכיביה, המטוסים, הטנקים, התותחים, החיילים וכל השאר. העם מתמוגג מהתמונה ובטוח שאין זו תמונה אלא מציאות, כי כל מי שאינו מתבונן מאמין שבאמת הכלים האלה הנחילו את הניצחון.

לעמת זאת המאמין באמונה שלמה יודע "שהבורא יתברך שמו הוא בורא ומנהיג לכל הברואים, ושהוא עשה עושה ויעשה לכל המעשים". ה' איש מלחמה, וכל הניצחון הוא מכוחו בלבד. בוודאי שיש להעריך את מסירות נפשם של הלוחמים בתפקידיהם השונים, אך יש לדעת שהם עשו רק את ההשתדלות. אך את תוצאות ההצלחה לפועל ידיהם, הביא הבורא יתברך.

יבואו החולקים ויאמרו: "הרי בעינינו ראינו כיצד כלי המלחמה מכניעים את האויב ומביסים אותו, בידינו מששנו את הטנקים ואת המטוסים מששבו משדה הקרב?" ישיבו להם המאמינים: "על זה נאמר 'אין צור כאלוקינו', הקב"ה מצייר ציורים שאין כמוהם. ציוריו מטעים לא רק את חוש הראיה אלא גם את חוש המשוש. לכן טועים בני האדם ומיחסים את הניצחון לבני האדם ולכלים שבהם השתמשו, ושוכחים את האמת שהכל מאת ה' יתברך".

חג הפסח תפקידו לשקף ולעורר לנו את המציאות האמיתית שאין עוד מלבדו, המצה נקראת "לחם האמונה" שעל ידה יוחד בלבנו האמונה האמיתית ש"אין עוד מלבדו".

בעקבות הנביאים

מאת הרב אמיל יוסף שפירא שליט"א

ספר יהושע

הקב"ה אומר ליהושע (פרק ה פסוק ב) "עשה לך חרבות צורים שוב מל את בני ישראל שנית". וגדולה מילה שנאמר בה "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי". שהרי העולם עומד על זה וכל זמן שישאל מקימים זו הברית חוקות שמים וארץ קיימים בקיומם וכל זמן שחם ושלום ישראל מבטלים זו הברית שמים וארץ לא מתקיימים וברכות לא נמצאות בעולם ולא שלטו שאר עמים על ישראל אלא כאשר ביטלו מהם ברית זו ומה ביטלו שלא נפרעו ולא נתגלו וזה שאמר הקב"ה ליהושע וכי ישראל ערלים הם ולא נפרעו ולא תגלו ולא קימו הברית שלי ואתה רוצה להכניס אותם לארץ ישראל ולהכניע שונאיהם לך נאמר "שוב מל את בני ישראל שנית. וכיון שעוסקים עתה בספר יהושע הדבר נרמז על פי דברי המדרש במדרש רבה פרשת נשא פ"א שאותיות י-ה-ו גורמות להינצל ממיתה שהרי ארון הברית היה מכלה בבני קהת וצירף הקב"ה שמו הקהתי לומר שהשם י"ה יצילם מן המיתה וכן הדבר מרומז בתיקוני זוהר דף (ק) ע"ג כי שם י"ה זה בבחינת חיים. וכן כתב הגאון רבי חיים פלאגי במערכת י אות ה, שכול הוספה של אות הוא הוספה של צינור וכ"ש שהוא אות ה. זאת ועוד "שוב מל את בני ישראל שנית" אין לך מצווה חביבה לפני הקב"ה כמצות המילה שהוא הדבר המיוחד את האדם ומקשר כמצות המילה שהיא המצווה הראשונה שהילד מקיים והנה כיון שציווה הקב"ה את יהושע הנה מצינו לפי הנ"ל ששם האדם גורם וכתוב בספרה"ק שם האדם קובע כוחו והשפעתו לכל החיים ורמז לזה רמזו "ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדני" וגו'. רמז לו דשם הנמצא אצלו הינו י-ה-ו ובזה כוחו.

וכתב בספר חסידים סימן רמו ששם האדם גורם לכול חייו ע"ש וכ"כ גאון המקובל רבי יהודה פתייה זצוק"ל בספר מנחת יהודה ע"ש. ועוד כתבו בספרים הק' שאדם שקרוי על שם הצדיק מסוגל שהצדיק שקרוי בשמו יתפלל עליו ואף בהוספת שם משתנה גזר דינו של האדם ומסוגל לכפרת עוונותיו ובבית יוסף יו"ד סימן רסג ס"ה לגבי תינוק שמת ולא היו לו שמונה ימים מוהלים אותו וכו' וכתב כלבו נהגו למול בן שמת קודם שהגיע להיות בן שמונה ימים בצור וקנה וכו' להסיר חרפתו שלא יקבר בערלתו. וכו' וכתב בספר שדי חמד מערכת אלף שהוא גם כן לגבי בת. "שוב מל את בני ישראל שנית" כתב רבי נתן שפירא כי מילה ופריעה בגימטריא שפע כי קודם המילה והפריעה שהיה שם אחיות החיצוניים לא התגלה השפע כדי שלא יאחזו החיצוניים אבל אחר המילה והפריעה נתגלה מה שגנוז עתה לכן ישתדל אדם לקרוא בשם חשוב ובעל משמעות.

גדולי ישראל בביתם

פרח יפהפה לאשתי

לפניהם. כשהגיע אמר בפשטות, שיודע הוא שאשתו תשמח מאוד אם יביא לה את הפרח הזה, ולכן הטריח עצמו כל כך. עוד מספרים שהיה יוצא עמה לקנות לה נעלים בגאולה. והיה עומד ועונה לשאלותיה: "נעל זו נאה יותר" וזו מתאימה יותר", וכן על זה הדרך, ולא ראה בזה פחיתות כבוד כלל.

נסענו לטייל, כל בני הישיבה, והגענו לאיזו חורשה יפה. פתאום ראינו את הרב מטפס על גבעה ומפלס דרכו בין קוצים וברקנים, עד שהגיע לפרח יפהפה מורשים במראהו ובצורתו שצמח שם. פליאתנו גברה כשראינו אותו רוכן וקוטף את הפרח, ושוב מפלס דרכו חזרה לעבר בחורי הישיבה שעמדו מתפללים ומשתאים למחזה אשר

חכם בן ציון אבא שאול זצ"ל היה נזהר מאוד בכבוד אשתו הרבנית הדסה ע"ה לעשות רצונה, ומאוד הכיר לה טובה על כל טרחתה ומסירות נפשה עבורו. כשהזדמן למקומות רחוקים, היה מביא לה בשונו מיני מאכל ומגדנות לשמח את לבה. סיפר תלמידו רבי דניאל זדה שליט"א פעם

פניני המדרש

מאת הרב אליה ארץ קדושה שליט"א

מלמד שנפשו הייתה עגומה

שלמה המלך במשלי (כ,טו) אומר: "יש זהב ורב פנינים וכלי יקר שפתי דעת". מבאר המדרש "יש זהב" בא לרמוז על בני ישראל שהביאו את נדבתם לבניית המשכן זהב וכסף ונחושת, "וכלי יקר שפתי דעת" מלמד על משה רבנו שהייתה נפשו עגומה, אמר כל ישראל הביאו נדבתם למשכן ואני לא הבאתי. אמר לו הקב"ה חייך שדבורך שאני מדבר איתך באוהל מועד חביב עלי יותר מן הכל. וזהו שנאמר ויקרא אל משה. והשאלה נשאלת למה משה רבנו ע"ה לא התנדב גם הוא לבניית המשכן? מותר התורה משה זצ"ל מטרת הנדבה שהתנדבו בני ישראל למשכן לא בא אלא לכפר על עוון העגל, ואם כן משה רבנו ע"ה לא היה בעוון העגל ולכן חשב שהם עדיפים ממנו ורק הם ראויים להביא דבמקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד, ועוד שמשה חש להביא שמא הוא יגרום לאחד מעם ישראל שלא יצטרך להביא מרוב העודף שיהיה לבניית המשכן, כמו שאדם בריא לא יוכל לקחת תרופה שמיועדת לחולה, שלבסוף יחסר לחולה. וממילא היה לו צער שלא היה לו חלק עמם. על כן אמר לו הקב"ה חייך שדיבורך-התפילה שהתפללת על עם ישראל שאמחול ואסלח להם ואמרת סלחתי כדברך חביב עלי מכל אלו.

מכאן אנו למדים כמה חשובה תפילת האדם עם הקב"ה יותר מכל קורבן ונדבה אחרת. ומתוך דבריו הנפלאים נוכל לענות בס"ד על מה שהעולם שואלים למה בשבת חול המועד קוראים בתורה את פרשת ראה אתה (בכי תשא) שמדברת על חטא העגל? לדברנו מובן על ידי זה שאנו קוראים בפרשת "ראה אתה" למדנו מ משה רבנו ע"ה את כח הדיבור - התפילה עם הקב"ה שמעלתה יותר מכל קרבן ונדבה. ועתה בעוונותינו שאין בית מקדש ואין לנו קרבן שיכפר בעדנו אנו מתפללים בשלושת רגלי השנה שנזכה לבנין בית המקדש ונקריב שם קורבנות. ותהא חשובה תפילתנו כהקרבנות הקורבנות. יהי רצון שנזכה לגאולה הקרובה בניסן נגאלו ובניסן עתידים להיגאל אמן!

היד החזקה

מתוך הרמב"ם היומי

עם מו"ר הרב שלמה בן אדמון שליט"א
הכותב בשינוי

כתב הרמב"ם בפרק יא מהלכות שבת (הלכה יד) הכותב בשבת בשינוי כגון בשמאלו, בגב ידו, ברגלו, בפיו או במרפקו הרי זה אסור מדרבנן אך אין בזה איסור מדאורייתא כיון שאין דרך כתיבה בכך. וכן איטר שידו השמאלית היא החזקה אצלו שכתב בשבת ביד ימינו הרי זה אסור מדרבנן ואם יכתוב בשמאלו הרי זה אסור מהתורה. והכותב בשתי ידיו בשוה וכתב בשבת בין ביד ימינו ובין ביד שמאלו הרי זה אסור מהתורה. והנה לגבי מה שכתב הרמב"ם שכותב בשתי ידיו "בשוה" עיין במשנ"ב (סימן כז ס"ק כה) שכתב שאם נקל לו לעשות בשמאל אף שיכול לעשות בימין זה לא נקרא שולט בשתי ידיו. אולם בחידושי הריטב"א (שבת קג. ד"ה בשולט) מבואר שאין צריך שיהיה שולט יפה בשתי ידיו בשוה ממש אלא שיהיה שולט וכותב גם ביד השניה לפעמים, ובזה נחשב כתיבתו כתיבה כדרכה, והרי זה אסור מהתורה. ועיין בשו"ת בית שלמה (או"ח סי' ובשו"ת שבת הלוי ח"ח (סי' קעו) ובחזו"ע ח"ה (עמוד קמא).

שמירת האפיקומן הידעת!?

סגולה

א לשמירה, מצה ר"ת "מכל צרה הצילני".

ב לפרנסה בשפע. להניח חתיכה בארנק.

ג להיוושע בבנים צדיקים.

ד לרפואה.

ה להינצל מגזלנים.

ו היוצא בספינה ויש סערה ישליך לד' רוחות הספינה מעט מהאפיקומן.

שיעור בהלכה
עם הרב יקיר שליט"א
כמידי יום בשעה 10:15
שידור חי בערוץ תפארת

אקטואליה
בהלכה

קמחא דפסחא תשפ"ה

נותנים לבית מדרש 'דרך ה' המחלק סלי מזון למשפחות הנצרכות לתרומות 052-717-7732

אמא, אני מבטיח לכם שאדאג לכם מלמעלה

המעשה הבא שאספר לכם הוא מעשה מרטיט עם מוסר השכל החשוב לחיינו אותו מספרת משפחת תהילה מבני ברק:

היה זה לפני כשנתיים אנו מתגוררים בעיר בני ברק ויש לנו ילד מיוחד ומתוק- משה חיים שמו. משה היה נער הלוקה באוטיזם, וכי הוא נדרש לטיפול מיוחד. משה חיים אינו יכול לתפקד עם הסביבה, אלא רק ע"י מחשב בו הוא כותב את אשר הוא רוצה לומר. בוקר אחד אנו רואים שמשה לא מתנהג כרגיל, הוא נראה מבוהל וכאילו רוצה לומר לנו משהו. בבית הספר סיפרו כי הוא אינו רוצה לאכול ולא מתפקד. הוא הגיע לבית התכסה בשמיכה ופרץ בבכי סוער- דבר שאינו אופייני לילד. שאלנו אותו דרך המחשב מה קרה, אך הוא לא ענה. כשהפצרנו בו, הוא כתב: אמא, בעוד מספר ימים אני נפרד מכם. סיימתי את התיקון שלי ואני הולך לעולם שכולו טוב לעולם האמיתי. ואני מפחד מהעונש של המעשים שעשיתי בגלגול הקודם.

נבהלנו מאוד מדבריו וניסינו לבטלם: מה פתאום להיפרד? על מה אתה מדבר? אתה נער צעיר ויש לך עוד הרבה שנים לחיות. אמרנו לו. אך משה חיים בוכה וכותב לנו במחשב לא אמא, אני מבין אתכם, אני לא רוצה שתתמוטטו. ולכן אני מודיע לכם בשבת הקרובה אני מסיים את תפקידי במיתת נשיקה בליל שבת. רעדנו למראה הדברים ומיד קראנו לכל המשפחה לראות את מה שכתב משה הוא המשיך להקליד כי הוא מבקש סליחה על הצער שגרם לנו בבשורה זו, אך הוא סיים את תפקידו ועליו להיפרד מהעולם. אני רוצה שתהיה בחתונה שלי, בכתה אחותו הגדולה. אך הוא ענה: סליחה, אני מצטער, אך אשמח איתך מלמעלה. פרצנו כולנו בבכי והתכוננו לגרוע מכל. ביתיים, הוא עשה לנו רשימת דברים שהוא רוצה שנעשה איתו עד ליל שבת- תאריך הפטירה המיועד. ללכת לכותל, להניח תפילין, להתפלל ולומר תהילים, לברך איתו, ללכת לבאולינג, ללכת לבריכה, לראות את כל המשפחה המורחבת, וליהנות מהשירים של ישי ריבו- זו הייתה הרשימה שלו. עודדנו אותו שהוא לא ייפטר מהעולם, ואנו נבקש ברכות מרבנים, נתפלל בקברי צדיקים, ואף נערוך לו תיקון נפש, אך הוא השיב: הדברים האלו עוזרים להציל חיים, אך אצלי אין סיכוי.

סיימתי את התיקון. למחרת מספרים לי בבית הספר כי הם מודאגים ממשה- היתה יום הולדת בכיתה (דבר שמאוד אוהב), אך בזמן השירים והממתקים, משה ישב בספה עצוב ולא מתקשר. שבוירים מהמצב ופחדנו מיום שבת המתקרב. בלעדי משה חיים- אין לנו חיים. משה ישב בבית וכתב במחשב ולכל אחד מכתב פרידה מרטיט. הודה על הכל הוא בירך אותנו המון. בעלי לא יכול לשום מרוב התרגשות ופחד וכאשר משה הודה לו על כל המסירות, והלב הטוב שהעניק לו כל החיים. הוא ביקש סליחה מכולנו, ואף מאחיותיו על כך שהיה מושך בשערות, וגילה להן שבכך כיפרו להם בשמים על עוונות, הוא הצטער שלא יהיה בחתונתן, וכתב: אני מבטיח שאדאג לכם מלמעלה והבוא עליכם בחלום לספר דברים אך

יותר מכל הישארו מאוחדים, והרבו בשמחה תמיד- שזה חשוב אצל ה' מכל. לבסוף הוא גם מנה את האנשים שאנו צריכים לבקש מהם סליחה, ואנו ממש נדהמנו כיצד הוא מכיר אותם בכלל. עודדנו אותו שהגזרה תבטל, אך הוא השיב: אינני חולה שאני צריך ישועה, סיימתי את תפקידי בעולם אך אני לא התייאשתי מספרת מיכל- אמא של משה חיים. התקשרתי לכל המשפחה המורחבת ואמרתי להם: יקירי, אני מתחננת שנזעזע את השמיים בשביל בני. אני יודעת כי ישנו דבר גדול ונורא שרבים ראו בו ניסים ונפלאות. האזנה לקו הישועות- קו טלפון עם חיזוק יומי של הלכות וסיפורים, 3 דקות ביום, אשר רבים נושעו בזכותו. אנא, קבלו על עצמכם לשמוע את הקו הקדוש הזה עד השבת הקרובה- השבת הקריטית בחיינו, להצלתו של משה חיים שלנו. המשפחה המורחבת נבהלה ולא ידע מה שקרה למשה חיים שלנו.

כולם נרתמו בשמחה והחלו להאזין לקו הישועות, קו מלא בחיזוקים וסיפורי ישועות. משה, דע לך שכל המשפחה נרתמה לקו הצניעות למענך. אנו נעשה רעש גדול בשמים בזכות זה, בכיתי לו. תנסי, אמר, וכל הכבוד למשפחה שהם מתחזקים למעני, אך בבקשה אל תבכו בגללי. ביום רביעי בבוקר, הלכתי לקברו של מרן הרב עובדיה זצ"ל ובכיתי בקברו. הילד הזה הוא כל עולמי ואעשה

הכל למענו. סמוך ליום שבת, משה כתב לנו דברים מרטיטים: הוא רשם לנו מה לעשות דקות לפני הפטירה, הוא כתב מתי זה יקרה בדיוק, מה לעשות אחרי, איך להודיע לסבתא שגרה מתחתינו, ובאיזה זמן, איפה הוא רוצה להיקבר, כתב לבעלי מה להגיד בהספד זה מבהיל ומפחיד שילד אוטיסט יודע הכל וכותב לך הכל. תרחיש אימים. הוא ביקש פיג'מה חדשה לליל שבת, גזירת ציפורניים ברגליים ובידיים, פשוט מפחיד, וכל שהותיר לנו זה רק לדמיין את המודעות אבל. מרוב בכי ופחד החלטנו לעשות את ההיפך הגמור, החלטנו שהשבת הזאת תהיה שבת הכי מיוחדת מכל השנה: קנינו פרחים יפים, שולחן עם כלים נאים, התלבשנו והתאפרנו, התרגשנו, ומשה מרגיש, הוא רואה וכותב לנו: תודה שאתם משמחים אותי. זה מצווה גדולה לשמח אדם לפני מותו. פרצתי בבכי ואמרתי לו: משה היקר, אני יודעת שכל מה שתמיד מה שאמרת היה נכון, ואולי באמת נגמר התיקון שלך, אך קיבלנו הרבה קבלות ובעיקר בקו הישועות, והרבה תפילות, ואנו מאמינים שה' יעשה לנו נס. את צודקת שה' כל יכול, אמר, אבל במקרה שלי אין סיכוי. רגע לפני שבת כולנו מוכנים, התחלנו להצטלם איתו, מחבקים ומנשקים- כנראה זו המזכרת האחרונה ומצד שני מלאים בשמחה לכבוד השבת. הדלקתי נרות שבת בבכי ותפילה כמו שלא בכיתי מעולם. הגיע שלום עליכם, ומשה לא רוצה לשבת בשולחן השבת. הוא רץ למיטה שוכב מתכסה בשמיכה- דבר שלא קרה אי פעם. לא ויתרנו לו, והבאנו אותו חזרה לסעודה לאחר המתנה הראשונה, הלבשנו לו את הפיג'מה החדשה כפי שביקש, והוא רץ למיטה בלחץ. הגיעה השעה בה הוא כתב לנו טרם השבת, כי הוא מבקש שנעלה אותו לישון וניפרד ממנו.

— " —
**ישבנו כולם סביב
מיטתו ושרנו לו
שירי נשמה. הוא
חיך חיוך גדול, הוא
ביקש לומר שמע
ישראל אחרון**

— " —

השעה הייתה 22:15 -ישבנו כולם סביב מיטתו ושרנו לו שירי נשמה. הוא חיך חיוך גדול, הוא ביקש לומר שמע ישראל אחרון. צמרמורת אחזה אותנו בשמע ישראל והירגשנו פרידה אחרונה וחיבקנו אותו בלי סוף. הגיעה השעה שבא ביקש שנכניס אותו לחדר לישון. חיבקנו אותו בלי סוף ו... יצאנו מהחדר.

בעלי למד לפני השבת הלכות אבלות, ואף דיבר עם איש זק"א, מה לעשות במצב שהילד לא יתעורר בבוקר. הוא אפילו השאיר את הטלפון פתוח עם מספר של מד"א מוכן. אין לכן מושג איזה הרגשה מפחידה הייתה לנו באותו לילה. לא היה לנו יותר מה לעשות, השתדלנו שלא להצטער, וסמכנו על ה' שיעשה הטוב בעיניו. כולם עלו לישון, ואני ישבתי ליד מיטתו של משה חיים אמרתי תהילים, כשאני מדברת עם ה'. בעלי ישב לידי ובכה המון. ואז... הגיע השעה שמשה כתב לנו... השעה שהנשמה שלו תנתק מהגוף ותעזוב את העולם. באותו רגע עמדנו על רגלינו ואמרנו "מזמור לתודה..." הלכנו לישון.

התעוררנו בבוקר בסקרנות המלווה בפחד אימים. אני ובעלי רצנו מהמיטה לכיוון מיטתו של משה חיים, כשאנו נושמים נשימות עמוקות. התחלנו למלמל כל מה שעושה ה'- הכל לטובה, לא משנה מה נראה כעת. נכנסו וראינו... משה ישן מקופל, וראשו נוטה אחורה עם פה פתוח, עיניו פתוחות והוא חיוור כסיד. בעלי אמר בהססנות: שבת שלום, בוקר טוב, מיד משה קפץ מהמקום. כמעט התעלפנו. הוא הסתכל אלינו כלא מזהה אותנו, יש לו דופק מהיר. כולנו בכינו וחיבקנו אותו. היה נראה שעבר עליו משהו נורא. הוא היה חלש כל השבת, לא אכל ולא הגיב. הגיע מוצ"ש וחייכנו בהשתוקקות לדעת מה יכתוב לנו. משה רץ למחשב במוצ"ש וכתב את המילים המצמררות הבאות: אמא, אבא, הייתי בעולם האמת עולם שכולו טוב. אתם תראו זאת אחרי מאה ועשרים. לא רציתי לרדת לפה שוב, אך בשמיים ראו את התפילות והחיזוקים, ופסקו בבית דין של מעלה בזכות הרעש הגדול שנגרם מההתחזקות של שמיעה קו הישועות המלא בהלכות וחיזוקים- נפסק עליי, שהגם שנגמר התיקון שלי, אחזור לעולם שלכם כאוטיסט, אך בלי תיקון.

ראיתי מהשמיים את כל מי שהקשיב לקו ואת החיזוקים שהתחזק בעקבות כך. אין לכם מושג כמה זה דבר גדול אצל ה' לשמוע את קו הישועות, זה מציל חיים, אנו המשיכו לשמוע גם בלי קשר אליי. דעו לכם, כי עד השעה 06:40 הייתי מת, ללא רוח חיים. אך ב- 06:40 נפסק להחזיר אותי בזכות כך, ובבקשה תפרסמו בכל מקום שכולם יאמינו שאין עוד מלבדו, הכל ממנו יתברך.

נמצאים אנו לקראת שבת הגדול. שבת שבו אירעו ניסים גדולים לאבותינו בצאתם ממצרים. ניקח על עצמנו חיזוק אמונה בה' יתברך בדקדוק המצוות ובצניעות וכך נזכה במהרה לגאולה השלימה אמן! ויוציא עמו בששון.

תפארת

ללמוד גם שאתה איתנו רחוק

כמה רחוק כמה קרוב

ערוץ תפארת - שיעורי תורה מסביב לשעון
בכל נושא שתחפוץ